

Recurs introdus la 13 februarie 2022 de KY împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera întâi) din 1 decembrie 2021 în cauza T-433/20, KY/Curtea de Justiție a Uniunii Europene

(Cauza C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurent: KY (reprezentanți: N. Maes, J.-N. Louis, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Curtea de Justiție a Uniunii Europene

Concluziile recurentului

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 1 decembrie 2021, pronunțată în cauza T-433/20;
- statuând pe calea unor dispoziții noi:
- declararea acțiunii ca fiind admisibilă și întemeiată;
- anularea deciziei de respingere a cererii de restituire formulate de reclamantă;
- obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.

Motivele și principalele argumente

Recurenta susține că, în cadrul examinării acțiunii sale în anulare, Tribunalul a săvârșit mai multe erori de drept, care rezultă în principal dintr-o confuzie între o acțiune întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză și o ipotetică contestare a normelor în materia lichidării drepturilor de pensie.

Primul motiv este întemeiat pe o eroare de drept, întrucât Tribunalul a reținut existența unui temei juridic pentru îmbogățirea fără justă cauză, precum și pe lipsa motivării hotărârii atacate.

Al doilea motiv este întemeiat pe eroarea de drept a Tribunalului în ceea ce privește aplicarea regulii privind minimul de subzistență.

Al treilea motiv este întemeiat pe o eroare de drept în măsura în care Tribunalul a reținut inexistența unei însărcinări.

Al patrulea motiv este întemeiat pe încălcarea dreptului Uniunii, întrucât Tribunalul a încălcat jurisprudența Barroso Truta și alții/Curtea de Justiție a Uniunii Europene (Hotărârea din 18 septembrie 2018, T-702/16 P, EU:T:2018:557, punctele 104-106).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale di Napoli (Italia) la 17 februarie 2022 – procedură penală împotriva lui CU

(Cauza C-112/22)

(2022/C 237/34)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Napoli

Inculpata din procedura principală

CU

Întrebările preliminare

1) Dreptul Uniunii, în special articolele 18 și 45 [TFUE], articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/11⁽¹⁾, articolul 11 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2003/109/CE⁽²⁾, articolul 29 din Directiva 2011/95/UE⁽³⁾, articolul 34 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 30 și 31 din Carta socială a Consiliului Europei, se opune unei reglementări naționale precum reglementarea prevăzută la articolul 7 alineatul 1 coroborat cu articolul 2 alineatul 1 litera a) din Decretul-lege nr. 4 din 28 ianuarie 2019, aprobat cu modificări prin Legea nr. 26 din 28 martie 2019, în măsura în care condiționează accesul la venitul de cetățenie de îndeplinirea cerinței de a avea reședința în Italia de cel puțin zece ani (dintre care ultimii doi ani, considerați la momentul depunerii cererii și pe toată durata acordării beneficiului, trebuie să fie neîntreruți), rezervând astfel un tratament mai puțin favorabil pentru cetățenii italieni, pentru cetățenii Uniunii Europene care beneficiază de dreptul de ședere sau de ședere permanentă ori pentru resortisanții unor țări din afara Uniunii Europene rezidenți pe termen lung care au reședința de mai puțin de zece ani sau de zece ani, dintre care ultimii doi ani nu sunt neîntreruți, în raport cu aceleași categorii care au reședința de 10 zece ani, dintre care ultimii doi ani sunt neîntreruți?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) Dreptul Uniunii, în special articolele 18 și 45 [TFUE], articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/11, articolul 11 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2003/109/CE, articolul 29 din Directiva 2011/95/UE, articolul 34 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 30 și 31 din Carta socială a Consiliului Europei, se opune unei reglementări naționale precum reglementarea prevăzută la articolul 7 alineatul 1 coroborat cu articolul 2 alineatul 1 litera a) din Decretul-lege nr. 4 din 28 ianuarie 2019, aprobat cu modificări prin Legea nr. 26 din 28 martie 2019, în măsura în care rezervă un tratament diferit rezidenților pe termen lung, care pot dobândi un drept de ședere permanentă într-un stat membru al Uniunii Europene după ce au avut reședința o perioadă de cinci ani în statul membru gazdă, în raport cu rezidenții pe termen lung care au reședința de zece ani, dintre care ultimii doi ani sunt neîntreruți?

3) Dreptul Uniunii, în special articolele 18 și 45 [TFUE], articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/11, articolul 11 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2003/109/CE și articolul 29 din Directiva 2011/95/UE, se opune unei reglementări naționale precum reglementarea prevăzută la articolul 7 alineatul 1 coroborat cu articolul 2 alineatul 1 litera a) din Decretul-lege nr. 4 din 28 ianuarie 2019, care impune cetățenilor italieni, cetățenilor Uniunii Europene și resortisanților unor țări din afara Uniunii Europene obligația de a avea reședința de zece ani (inclusiv pe o perioadă neîntreruptă de doi ani) pentru a putea beneficia de venitul de cetățenie?

4) Dreptul Uniunii, în special articolele 18 și 45 [TFUE], articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/11, articolul 11 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2003/109/CE, articolul 29 din Directiva 2011/95/UE, articolul 34 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 30 și 31 din Carta socială a Consiliului Europei, se opune unei reglementări naționale precum reglementarea prevăzută la articolul 7 alineatul 1 coroborat cu articolul 2 alineatul 1 litera a) din Decretul-lege nr. 4 din 28 ianuarie 2019, în măsura în care, în vederea acordării venitului de cetățenie, impune cetățenilor italieni, cetățenilor Uniunii Europene și resortisanților unor țări din afara Uniunii Europene obligația de a declara că au avut reședința în Italia pe o perioadă de zece ani, dintre care ultimii doi ani trebuie să fie neîntreruți, prevăzând consecințe grave cu caracter penal pentru falsul în declarații?

(1) Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii (JO 2011, L 141, p. 1).

(2) Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO 2004, L 16, p. 44, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 225).

(3) Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (reformare) (JO 2011, L 337, p. 9).